

[Lange.]

ført netop nu har paataget sig et betydeligt Ansvar for, at de forestaaende Forhandlinger bringer det for Danmark lykkeligst mulige Resultat.

Veistrup: Jeg skal ikke fremsætte mange Bemærkninger til Fordel for det foreliggende Lovforslag. Jeg mener, at det nu er Handling, der skal til, og ikke saa meget Ord. Den Vej, der er vandret i Folketinget, har været baade lang og besværlig, og da man nu er naaet til et Resultat, som har kunnet samle Rigsdagens Partier, er der intet hverken sagligt eller politisk Formaal forbundet med at gentage den Debat, der har været ført i Folketinget.

Det siger sig selv, at naar baade de beskæftigelsesmæssige, valutamæssige og handelspolitiske Forhold skal varetages i en Lov, vil den indeholde meget Konfliktstof, mange Interesser vil kræve Hensyntagen, og det er derfor naturligt, at disse Interesser brydes, som Tilfældet har været her.

Den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) sagde, at det var en anden Stemmeføring, der nu lød fra den højtærede Handelsminister, end tidligere. Det har jeg ikke været opmærksom paa, det ærede Medlem har aabenbart et finere Øre end jeg, ellers vilde han ikke kunne have hørt denne ændrede Stemmeføring. Det er med Rette sagt, at der skal stærke Briller til for at se den principielle Ændring, som dette Lovforslag indeholder i Modsætning til det oprindelige. Det er et Kompromis, siger man. Ja vel, man har hugget en Hæl og klippet en Taa, om jeg saa maa sige, men de Ændringer, som er indførte, ændrer intet i Lovforslagets principielle Karakter.

Den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) betroede os, at det ikke var med Glæde, han stemte for Lovforslaget. Det er naturligvis trist. Jeg troede, at man nu kunde benytte det gamle Udtryk, at nu er vi alle glade, men det ærede Medlem er altsaa ikke glad for den Lovgivning, der her er Tale om. Det ærede Medlem var atter inde paa, om det ikke var bedre med Told, Beskæftigelsesspørgsmaalet kunde langt bedre løses ad den Vej. Vi har den stik modsatte Opfattelse: at Importregulering er et langt smidigere Redskab end Told og har den store Fordel, at det er en Foranstaltning, som man kan slippe af med og ganske sikkert saa hurtigt som muligt vil slippe af med i Modsætning til alt, hvad der hedder Toldforanstaltninger. Derfor er mit Parti ganske anderledes tilfreds med at faa

gennemført denne Importregulering til Fordel for de valutamæssige, handelspolitiske og erhvervsmæssige Forhold, end vi vilde have været, hvis vi skulde have indført Toldforanstaltninger.

Jeg anbefaler altsaa ogsaa paa mit Partis Vegne Lovforslaget til hurtig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Nedergaard: Om Forliget i dets Helhed skal jeg ikke udtale mig, men jeg vil gerne sige en lille Smule om § 5 i Loven af 30. Maj 1932, som tillige er § 5 i nærværende Lovforslag. Denne Paragraf har paa et bestemt Omraade voldt adskillige Vanskeligheder, og jeg vil i den Anledning gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister.

Der har gennem Menneskealder været drevet Hedningemission fra den danske Menighed, og der arbejdes nu i Kina, Indien, Arabien, Syrien, Lilleasien, Afrika og i Grønland. Vore Missionsselskaber har i høj Grad mærket Krisen, og de har derfor bragt deres Udgifter saa langt ned, som det paa nogen mulig Maade har været forsvarligt. Arbejdet bæres af frivillige Bidrag, og Giverne har ogsaa mærket Krisen; kun ved en beundringsværdig Offervillighed har de kunnet skaffe de frivillige Gaver, som var nødvendige. Men Anvendelsen af § 5 har, som sagt, voldt en Del Vanskeligheder. Der var en Tid, da Sterling blev regnet til 18,16, men naar vore Missionsselskaber skulde sende Penge ud, kunde de kun faa dem til 20 Kr. Pundet, og yderligere blev det saadan, at de maatte sende dem til de enkelte Missionærer, hvad der forøgede Forsendelsesomkostningerne i betydelig Grad. I Juni og Juli Maaneder lykkedes det ved Forhandling med Nationalbanken at faa Penge anvist til 18,16, men i August Maaned blev der givet Afslag paa i det hele taget at anvise Valuta. Det kunde have voldt stor Skade. Men den 1. September blev Ordningen jo anderledes, og fra den Tid har der ikke været nogen Vanskelighed.

Vi staar nu i Færd med at træffe en Ordning, der skal gælde for hele Aaret 1933, og ingen af os ved, hvordan Valutaen vil komme til at staa til Raadighed i den kommende Tid. Jeg vilde da gerne spørge den højtærede Handelsminister, om der ikke vil blive truffet saadanne Foranstaltninger, at Missionsselskaberne kan faa deres Penge paa samme Maade, som andre faar deres, og at de i hvert Fald maa faa samme Adgang til at sende Penge ud, som de har haft i vore Nabolande Sverige og Norge.